Súd:	Okresný súd Bratislava I
Spisová značka:	16C/219/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1114235892
Dátum vydania rozhodnutia:	21. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Zuzana Doricová
ECLI:	ECLI:SK:OSBA1:2016:1114235892.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Zuzanou Doricovou v právnej veci navrhovateľa: R. N., W. XX.XX.XXXX, F. T. XXXX/X,XXX XX F. Š. v zastúpení JUDr. Stanislav Jakubčík, advokát, Advokátska kancelária Kutlíkova 17, 851 02 Bratislava proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava o náhradu škody takto

r o z h o d o l :

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7.420,- eur do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Súd návrh vo zvyšku zamieta.

Súd odporcovi náhradu trov konania v súvislosti s uplatneným nárokom navrhovateľa na náhradu majetkovej škody nepriznáva.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi na účet právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. Stanislav Jakubčík, advokát náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.759,- eur, do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 18.12.2014 domáhal voči odporcovi náhrady škody vo výške 87.044,41 eur s príslušenstvom a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,- eur s príslušenstvom podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá mu bola spôsobená rozhodnutím o vznesení obvinenia a rozhodnutím o väzbe.
Navrhovateľ nárok na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odbor ekonomickej kriminality ČVS: KRP-9/OEK-BB-2004 zo dňa 21.07.2004 mu bolo vznesené obvinenie pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona a za pomoc k trestnému činu skrátenia dane a poistného podľa § 10 ods. 1 písm. c), § 148 ods. 5 Trestného zákona. Trestné stíhanie vedené proti navrhovateľovi bolo uznesením povereného riaditeľa odboru ekonomickej kriminality Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR sp. zn. VII/1 Gv 239/09-1567 zo dňa 05.06.2013 podľa § 215 ods. 1 písmeno b) Trestného poriadku zastavené pretože skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Z dôvodov § 67 ods. 1 písmeno b, c Trestného poriadku bol navrhovateľ vzatý do väzby, pričom väzba začala plynúť dňa 21.07.2004 o 11.30 hod.. Z väzby bol prepustený dňa 23.06.2005 uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. Pš 21/04 zo dňa 23.06.2005.
Navrhovateľ si návrhom uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 87.044,41 eur, ktorá pozostávala z náhrady trov obhajoby vo výške 3.319,39 eur a náhrady ušlého zisku - straty na zárobku počas trvania

väzby vo výške 83.725,02 eur. Náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,- eur si uplatnil z dôvodu, že postupom orgánov činných v trestnom konaní a súdov na základe nezákonných rozhodnutí utrpel závažnú nemajetkovú ujmu, keď celková doba trestného stíhania predstavovala niečo vyše 9 rokov a celková doba počas, ktorej bol vo väzbe presahovala 1 rok. Samotné konštatovanie porušenia práva a priznanie čisto majetkovej ujmy by nebolo dostatočným zadosťučinením, nakoľko došlo k závažnému zásahu do jeho života s negatívnymi dopadmi na súkromný, osobný, rodinný, spoločenský a i pracovný život. Nezákonnými rozhodnutiami o vznesení obvinenia a o väzbe sa vážne zasiahlo do osobnej slobody navrhovateľa.

Odporca sa k návrhu navrhovateľa vyjadril písomne a návrh navrhovateľa ako nedôvodný žiadal zamietnuť v celom rozsahu, keď navrhovateľ podľa odporcu nepreukázal základné zákonné predpoklady zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. .Vo vzťahu k navrhovateľom uvádzanému nezákonnému rozhodnutiu, uzneseniu o vznesení obvinenia ČVS:KRP-9/ OEK-BB-2004 zo dňa 21.07.2004 uviedol, že samotné uznesenie o vznesení obvinenie nie je možné bez ďalšieho pokladať za nezákonné rozhodnutie iba z dôvodu, že v neskoršom konaní bolo trestné stíhanie voči navrhovateľovi zastavené. Označenie takéhoto uznesenia za nezákonné rozhodnutie v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. by bolo možné iba v prípade, ak by postup vyšetrovateľa pri vznesení obvinenia bol v rozpore so zákonom, čo však vo veci navrhovateľa nebolo konštatované. Pri rozhodovaní o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia príslušný vyšetrovateľ policajného zboru vychádzal z poznatkov, ktoré mal k dispozícii v danom čase, teda ešte pred vykonaním úkonov v trestnom konaní. Podmienky pre vznesenie obvinenia boli dané, pričom až v priebehu trestného konania po vykonaní vyšetrovacích úkonov bolo možné dospieť k záveru, či navrhovateľ ako obvinený spáchal trestný skutok, ktorý sa mu kladie za vinu a ako je potrebné tento skutok kvalifikovať. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo rozhodnutím zákonným a vyšetrovateľ ako orgán činný v trestnom konaní vydal rozhodnutie - uznesenie v súlade s platnými právnymi predpismi. S ohľadom na uvedené potom odporca mal za to, že vo veci nebola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia (uznesenia o vznesení obvinenia), ktorá by zakladala zodpovednosť odporcu za prípadne vzniknutú škodu. Vo vzťahu k uzneseniu o vzatí do väzby odporca uviedol, že samotná skutočnosť, že trestné stíhanie navrhovateľa bolo zastavené automaticky nezakladá nezákonnosť rozhodnutia o väzbe. Označenie uznesenia, ktorým bol navrhovateľ vzatý do väzby, ako nezákonného v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. by bolo možné iba v prípade, ak by postup súdu pri rozhodovaní o väzbe navrhovateľa bol v rozpore so zákonom, čo však v tomto prípade nikdy nebolo konštatované. Rozhodnutie o vzatí do väzby bolo preskúmavané z hľadiska vecnej správnosti a trvania dôvodov väzby v rámci konania o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby, pričom nezákonnosť rozhodnutia nebola konštatovaná a nedošlo k zrušeniu tohto rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené teda podľa názoru odporcu uznesenie o vzatí navrhovateľa ako obvineného do väzby nespĺňa atribúty nezákonného rozhodnutia, nakoľko nebolo zrušené ani zmenené pre jeho nezákonnosť.
K uplatnenému nároku na náhradu škody, náhrady ušlého zisku odporca uviedol, že navrhovateľ uvádzal, že jeho priemerný príjem (po odrátaní daňovo-odvodových zmien) pred vzatím do väzby bol podľa daňového priznania za rok 2003 v sume 2.522.300,- Sk (83.725,02 eur) a teda ak väzba trvala od 24.07.2004 do 26.07.2005, tak mu patrí náhrada ušlého zisku v sume 83.725,02 eur. Z daňového priznania predloženého navrhovateľom vyplýva, že príjmy navrhovateľa dosiahli sumu 2.522.300,- Sk ale i skutočnosť, že jeho výdavky zo živnosti dosiahli sumu 2.455.020,- Sk a to je v hrubom rozpore s výškou uplatňovaného nároku. K uplatnenej náhrade trov obhajoby, trov za právne zastupovanie navrhovateľa v trestnom konaní R.. Y. odporca uviedol, že trovy právneho zastúpenia podľa vyúčtovania majú predstavovať sumu 3.319,39 eur, teda sumu paušálne dohodnutej odmeny. Pri takto určenej odmene advokáta však nie je možné určiť do akej miery šlo o účelne vynaložené trovy obhajoby, nakoľko nie je zrejmé aké úkony právnej služby boli skutočne a preukázateľne vykonané. Z dokladov hlavne nie je možné zistiť či a ak áno kedy navrhovateľ za služby obhajcu zaplatil a čiastku v sume 3.319,39 eur uhradil. Vzhľadom na uvedené mal odporca za to, že navrhovateľ vznik škody nepreukázal.
K náhrade nemajetkovej ujmy uplatnenej v súvislosti s trestným stíhaním a vykonanou väzbou odporca uviedol, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy nevzniká automaticky keď vznik nemajetkovej ujmy je nevyhnutné spoľahlivo preukázať. Ak by súd nepovažoval zastavenie trestného stíhania za dostatočný satisfakčný prostriedok má za to, že je potrebné vychádzať z jednotlivých okolností konkrétneho prípadu, prihliadnuť na intenzitu, povahu a spôsob neoprávneného zásahu, k charakteru a rozsahu hodnoty, do ktorej bolo zasiahnuté. Nemajetková ujma musí byť primeraná, pričom je nepochybné, že navrhovateľom uplatnený nárok na jej náhradu vo výške 50.000,- eur primeraný nie je a poukázal i na to, že navrhovateľ nenavrhol vykonať žiaden dôkaz na preukázanie spôsobenej ujmy.

Vo vzťahu k navrhovateľom tvrdenej medializácie jeho trestnej veci odporca uviedol, že nenesie zodpovednosť za ujmu navrhovateľa spôsobenú medializáciou prípadu, nakoľko informácie neboli poskytované prostredníctvom zamestnancov odporcu a na viac z článkov, na ktoré navrhovateľ poukazoval, vyplýva, že tieto informujú o údajnej trestnej činnosti bez toho, aby došlo k identifikácii osôb podozrivých zo spáchania trestnej činnosti. Vo vzťahu k dĺžke trestného stíhania odporca poukázal na to, že súdy v občianskom súdnom konaní nemajú právomoc preskúmavať trestné konanie, navrhovateľ ani nešpecifikoval aké úseky trestného konania považuje za tie, v ktorých boli orgány činné v trestnom konaní nečinné a v ktorých malo dôjsť k zbytočným prieťahom.

Pred otvorením pojednávania vo veci samej navrhovateľ na pojednávaní konanom dňa 09.11.2015 vzal návrh v časti uplatneného nároku na náhradu majetkovej škody týkajúcej sa nároku na náhradu ušlého zisku vo výške 81.491,73 eur a v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 33.115,- eur späť. Navrhovateľ zároveň s čiastočným späťvzatím návrhu zmenil petit návrhu v časti príslušenstva a žiadal, aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť mu náhradu škody vo výške 5.552,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 5.552,68 eur od 16.12.2014 do zaplatenia, nemajetkovú ujmu vo výške 16.885,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 16.885,- eur od 16.12.2014 do zaplatenia a náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

Súd uznesením č.k. 16C 219/2014-152 zo dňa 9. novembra 2015 konanie v zmysle ustanovenia § 96 ods. 1 veta tretia Občianskeho súdneho poriadku v časti návrhu o zaplatenie náhrady škody vo výške 81.491,73 eur a v časti náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 33.115,- eur zastavil.
Navrhovateľom požadovanú zmenu petitu pripustil podľa § 95 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku na pojednávaní konanom dňa 09.11.2015 za účasti účastníkov konania.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa a výsluchom svedkyne U. N., prednesmi právneho zástupcu navrhovateľa a povereného zástupcu odporcu, oboznámil sa s listinnými dokladmi - žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 06.06.2014, oznámenie Ministerstva spravodlivosti SR č. 39484/2014/34 zo dňa 09.12.2014, uznesenie Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odbor ekonomickej kriminality ČVS: KRP-9/OEK-BB-2004 zo dňa 21.07.2004, uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. Tp 61/04 zo dňa 24.07.2004, sťažnosť navrhovateľa zo dňa 28.07.2004 proti uzneseniu o vznesení obvinenia, sťažnosť navrhovateľa zo dňa 28.07.2004 proti uzneseniu o vzatí do väzby, uznesenie Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici sp. zn. Kv 23/04 zo dňa 30.07.2004, zápisnica Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. Tp 61/04 zo dňa 24.07.2004, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 Tpo 69/04 zo dňa 25.08.2004 uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu sp. zn. Pš 21/04 zo dňa 13.10.2004, návrh navrhovateľa zo dňa 26.11.2004 na nahradenie väzby písomným sľubom obvineného, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu sp. zn. Pš 21/04 zo dňa 18.01.2005, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Toš 24/05 zo dňa 17.02.2005, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu sp. zn. Pš 21/04 zo dňa 04.04.2005, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu sp. zn. Pš 75/04 zo dňa 19.01.2005, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Toš 23/05 zo dňa 17.02.2005, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu sp. zn. Pš 23/04 zo dňa 23.06.2005, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Toš 117/2005 zo dňa 26.07.2005, upozornenie Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici úrad justičnej a kriminálnej polície odbor justičnej polície zo dňa 03.12.2010 ČVS: KRP-9/OEK-BB-2004 na zmenu právnej kvalifikácie, uznesenie povereného riaditeľa odboru ekonomickej kriminality Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR sp. zn. VII/1 Gv 239/09-1567 zo dňa 05.06.2013, opatrenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. Tp 578/04 zo dňa 22.07.2004, plná moc udelená navrhovateľom JUDr. Peter Múker, advokát zo dňa 22.11.2004, záverečné vyúčtovanie obhajcu JUDr. Peter Múkera, advokát zo dňa 17.06.2013 k č.k. VII/1 Gv 239/09-1567 dohodnutej zmluvnej odmeny v sume 3.319,39 eur (100.000,- Sk), daňové priznanie k dani z príjmov fyzických osôb navrhovateľa za rok 2003, č.l. -107- až -109 kópie článkov, príkaz Najvyššieho súdu SR na prepustenie z väzby sp. zn. 1 Toš 117/2005 zo dňa 28.07.2005, rozkaz na prijatie do väzby sp. zn. Tp 61/04 zo dňa 24.07.2004, živnostenský list vydaný Obvodným úradom Banská Bystrica Živnostenské oddelenie Č.j. : Žo 2824/1992/Mo zo dňa 17.09.1992, špecifikácia trov obhajoby zo dňa 20.01.2016 a ostatným obsahom spisu a zistil nasledovný skutkový stav:

Uznesením Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici, Úrad justičnej a kriminálnej polície, odbor ekonomickej kriminality ČVS: KRP-9/OEK-BB-2004 zo dňa 21.07.2004 bolo navrhovateľovi spolu s

inými osobami podľa § 163 ods. 1 trestného poriadku vznesené obvinenie za trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona za účastníctvo na trestnom čine skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 5 Trestného zákona formou pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že v presne nezistenom čase, najneskôr od roku 2002 až doposiaľ, boli obvinení členmi zločineckej skupiny resp. boli činní pre zločineckú skupinu, pôsobiacu na území stredného a západného Slovenska, kde boli pri vysokom stupni deľby práce v rámci vnútorného usporiadania skupiny, za účelom získania finančných prostriedkov, zabezpečovali vyhotovenie a distribúciu daňových a účtovných dokladov deklarujúcich zdaniteľné plnenia pre rôznych odberateľov z radov podnikateľov, hoci tieto zdaniteľné plnenia neboli uskutočňované a umožnili tak odberateľom fiktívnych daňových dokladov ako platiteľom dane z pridanej hodnoty znížiť si vlastnú daňovú povinnosť u DPH v uznesení uvedených prípadoch a teda svojou činnosťou za obdobie od januára 2002 do júna 2004 napomohli v uznesení uvedeným podnikateľským subjektom skrátiť daň z pridanej hodnoty v rozsahu najmenej 7.204.110,48 Sk.

Okresný súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. Tp 61/04 zo dňa 24.07.2004 podľa § 68 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 67 ods. 1 písmeno b), c) Trestného poriadku vzal navrhovateľa ako obvineného do väzby. Väzba začala dňa 21.07.2004 o 11.30 hod. Z odôvodnenia uznesenia o vzatí navrhovateľa do väzby vyplýva, že vyšetrovateľ KR PZ ÚJKP PZ v Banskej Bystrici začal uznesením KDP-8/OEK-BB-2004 trestné stíhanie a dňa 21.07.2004 vzniesol obvinenie okrem iných i R. N. - navrhovateľovi. Súd mal za to, že dôvodnosť väzby v zmysle § 67 ods. 1 písme. b) Tr. por. je daná najmä charakterom trestnej činnosti a spôsobom jej páchania, keď táto bol páchaná zločineckou skupinou vyznačujúcou sa vysokým stupňom deľby práce, vnútorným usporiadaním a deľbou zadováženého zisku a súd mal dôvodné podozrenie, že v prípade ponechania obvinených na slobode by vzájomne na seba vplývali a to s cieľom zmariť a zahmliť objasnenia štruktúry, vzťahov a výšky zisku jednotlivých členov skupiny a poukázal i na to, že v tom čase ešte neboli vypočutí všetci odberatelia fiktívnych faktúr ako i ďalší svedkovia, ktorí by mohli uviesť okolnosti dôležité pre trestné konanie a preto mal za to, že je dôvodná obava, že v prípade ponechania obvinených na slobode, budú títo na svedkov vplývať. Súd mal tiež za to, že vzhľadom na charakter a rozsah páchanej trestnej činnosti možno reálne predpokladať, že obvinení budú v trestnej činnosti i naďalej pokračovať. V súvislosti s osobou navrhovateľa súd poukázal na skutočnosť, že odpis z registra trestov svedčí o sklonoch navrhovateľa k páchaniu trestnej činnosti.

Navrhovateľ podaním zo dňa 28.07.2004 podal sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia ČVS:KRP-9/OEK-BB-2004 zo dňa 21.07.2004 a podaním zo dňa 28.07.2004 podal sťažnosť proti uzneseniu Okresného súdu v Banskej Bystrici č.k. Tp 61/04 zo dňa 24.07.2004, ktorým bolo rozhodnuté o jeho vzatí do väzby.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. Kv 23/04 zo dňa 30.07.2004 rozhodol podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku o sťažnosti navrhovateľa ako obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia - uznesenia vyšetrovateľa KR PZ ÚJaKP PZ v Banskej Bystrici sp. zn. KRP-9/OEK-BB-2004 z 21.07.2004 tak, že sťažnosť navrhovateľa ako nedôvodnú zamietol.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 3 Tpo 69/04 zo dňa 25.08.2004 podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica z 24.07.2004 sp. zn. Tp 61/04 teda uznesenia o vzatí do väzby, zamietol.

Krajský súd v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu uznesením sp. zn. Pš 21/04 zo dňa 13.10.2004 podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku žiadosť navrhovateľa o prepustenie z väzby podanú dňa 21.09.2004 zamietol.

Navrhovateľ podaním zo dňa 26.11.2004 podal návrh na nahradenie väzby písomným sľubom obvineného. Krajský súd v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu uznesením sp. zn. Pš 21/04 zo dňa 18.01.2005 žiadosť navrhovateľa o prepustenie z väzby zamietol, pretože naďalej existovali dôvody väzby v zmysle § 67 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1 Toš 24/05 zo dňa 17.02.2005 uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu sp. zn. Pš 21/04 zo dňa 18.01.2005 zrušil a súdu uložil, aby vo veci

znovu konal a rozhodol keď navrhovateľ v žiadosti o prepustenie na slobodu, ktorá bola súdu predložená dňa 31.12.2004 ponúkol i prijatie sľubu, o ktorom mal súd meritórne rozhodnúť.
Krajský súd v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu uznesením sp. zn. Pš 21/04 zo dňa 04.04.2005 vo veci žiadosti navrhovateľa o prepustenie z väzby rozhodol tak, že žiadosť navrhovateľa o prepustenie z väzby zamietol a sľub navrhovateľa ako obvineného neprijal.

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu sp. zn. Pš 75/04 zo dňa 19.01.2005 bola predlžená lehota trvania väzby navrhovateľa do 21.07.2005.
Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 1 Toš 23/05 zo dňa 17.02.2005 sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu o predlžení väzby zamietol.

Krajský súd v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu uznesením sp. zn. Pš 23/04 zo dňa 23.06.2005 podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol, že navrhovateľ ako obvinený sa prepúšťa z väzby pretože dôvody väzby pominuli.
Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1 Toš 117/2005 zo dňa 26.07.2005 sťažnosť prokurátora proti uzneseniu o prepustení z väzby navrhovateľa zamietol a vydal zároveň Príkaz sp. zn. 1 Toš 117/2005 zo dňa 26.07.2005 na prepustenie z väzby navrhovateľa.

Uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 239/09-1567 zo dňa 05.06.2013 bolo trestné stíhanie vedené proti navrhovateľovi podľa § 215 ods. 1 písmeno b) Trestného poriadku zastavené pretože skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie vec.

Okresný súd Banská Bystrica opatrením sp. zn. Tp 578/04 zo dňa 22.07.2004 podľa § 39 ods. 1 Trestného poriadku navrhovateľovi ako obvinenému ustanovil za obhajcu JUDr. Milana Antala, advokáta, keď v trestnej veci vedenej proti nemu vznikol dôvod nutnej obhajoby podľa § 36 ods. 3 Trestného poriadku a navrhovateľ ako obvinený si obhajcu nezvolil.

Navrhovateľ ako obvinený udelil na zastupovanie vo veci trestného stíhanie v celom trestnom konaní TP 61/04 Okresný súd Banská Bystrica , KRP-9/OEK- BB-2004 dňa 22.11.2004 plnú moc advokátovi JUDr. Peter Múkera.

Advokát JUDr. Peter Múkera listom zo dňa 17.06.2013 vyhotovil záverečné vyúčtovanie, v ktorom uviedol, že dňa 12.06.2013 obdržal uznesenie GP o zastavení trestného stíhania navrhovateľa. Obhajobu prevzal v roku 2004 a zastupovanie ukončil dňom 12.06.2013 doručením uvedeného uznesenia. V súlade s § 2 ods. 2 písm. b a § 5 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. účtuje navrhovateľovi zmluvnú odmenu paušálnou sumou 3.319,39 eur (100.000,- Sk).

Navrhovateľ dňa 31.03.2004 podal daňové priznanie k dani z príjmov fyzických osôb za rok 2003 z ktorého vyplýva, že navrhovateľ deklaroval príjem zo živnosti za rok 2003 v sume 2.522.300,- Sk a výdavky v sume 2.455.020,- Sk. Základ dane bol 67.280,- Sk. Základ dane bol znížený o nezdaniteľnú časť základu dane na daňovníka v sume 38.760,- Sk, na vyživované dieťa (deti) o 11.400,- Sk a teda znížený základ dane predstavoval sumu 17.120,- Sk a daň z toho sumu 1.712,- Sk.

Navrhovateľ predložil kópiu článkov „Pátrajú po nelegálnych obchodníkoch s drevom“, „Polícia odhalila daňové podvody“ a „Polícia odhalila podvod s drevom“ v ktorých sa však meno navrhovateľa neuvádza a nie sú v nich uvedené ani údaje, ktorými by bolo možné navrhovateľa identifikovať resp. z nich zistiť, že navrhovateľ bol v súvislosti s trestnou vecou spájaný.

Navrhovateľ listom zo dňa 06.06.2014 požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a navrhol, aby Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ako príslušný orgán predbežne prerokovalo jeho nárok na náhradu škody a priznalo mu náhradu majetkovej škody vo výške 87.044,41 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,- eur. Navrhovateľ nárok na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v žiadosti odôvodnil rovnakými skutočnosťami, ktoré uviedol v návrhu vo veci samej.

Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky podaním číslo 39484/2014/34 zo dňa 09.12.2014 navrhovateľovi oznámilo výsledok predbežného prerokovania nároku na náhradu škody a uviedlo, že žiadosť navrhovateľa, doručená dňa 06.06.2014, bola podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. predbežne prerokovaná pričom jej nebolo vyhovené nakoľko nebolo vo veci preukázané kumulatívne splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci.

Navrhovateľ vo svojej výpovedi uviedol, že od prvého dňa ani nevedel čo sa deje, bolo mu predložené uznesenie, v ktorom bolo uvedené, že sú teroristi či zločinecká skupina. K nim domov prišlo asi 6 - 7 ľudí, ktorí začali prehľadávať ich dom, vykonali domovú prehliadku a zobrali ho na výsluch. Z tam prítomných asi 11 či 12 ľudí poznal len asi 3. Počas trvania väzby sa zmenil jeho zdravotný stav, musel užívať antidepresíva a nemohol spávať. Väzbu zle znášal, bol zavretý v cele s rôznymi ľuďmi. Manželka kvôli jeho trestnému stíhaniu prišla o prácu, bola prepustená. Trestné stíhanie, ktoré sa proti nemu viedlo bolo medializované a v mieste jeho bydliska, v Banskej Štiavnici, o ňom všetci vedeli. Po prepustení z väzby už nemohol pokračovať vo svojej práci, osoby s ktorými spolupracoval 25 rokov s ním spolupracovať už nechceli. Všetko sa odzrkadlilo na jeho zdravotnom stave a na zdravotnom stave jeho manželky. Živnostenské oprávnenie odovzdal v roku 2005 a bol evidovaný ako nezamestnaný a následne bol uznaný za invalidného.

Svedkyňa U. N., manželka navrhovateľa vo svojej výpovedi uviedla, že doba keď bol navrhovateľ vo väzbe bola ťažká. Sama prišla o prácu, prišli o dom, lebo nevedeli splácať úver, dcéra nemohla dokončiť vysokú školu, lebo nemali peniaze. Zo všetkého čo sa dialo ochorela, mala depresie, musela užívať tabletky. Navrhovateľ väzbu veľmi zle znášal a mal psychické a zdravotné problémy i po jeho návrate z väzby. Po návrate navrhovateľa z väzby prestali s navrhovateľom ľudia komunikovať, nikto s ním nechcel mať nič spoločné, ťažko si hľadal prácu, nikto k nim domov nechodil a nikto im nepomohol.

Súd po vyhodnotení vykonaných dôkazov podľa § 132 Občianskeho súdneho poriadku dospel k záveru, že nárok navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu vo výške 7.420,- eur je dôvodný a preto návrhu v uvedenej časti vyhovel a vo zvyšku nárok navrhovateľa na náhradu skutočnej škody a náhradu nemajetkovej ujmy zamietol.

Podľa § 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov tento zákon upravuje
a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci,
b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len "územná samospráva") za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy,
c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

Podľa § 3 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci
a) nezákonným rozhodnutím,
b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 8 ods. 5 písmeno a) Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie,

Podľa § 8 ods. 6 písmeno a) Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci právo na náhradu škody nevznikne ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama,

Podľa § 15 ods.1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 15 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 17 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu

Podľa § 18 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa § 442 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Podľa citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ide o prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu za súčasného splnenia troch podmienok a to:
1. nezákonné rozhodnutie orgánu štátu
2. existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch
3. príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím.

Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinného do 30. júna 2004. Doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená, a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté súdnou judikatúrou v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009).

Navrhovateľ sa voči odporcovi po pripustenej zmene petitu domáhal náhrady škody titulom náhrady ušlého zisku v sume 2.233,29 eur a titulom náhrady trov obhajoby v sume 3.319,39 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 16.885,- eur (50 násobok životného minima).

Súd nárok navrhovateľa na náhradu skutočnej škody titulom náhrady ušlého zisku a náhrady trov obhajoby zamietol z dôvodu, že navrhovateľ nepreukázal ním uplatnený ušlý zisk a vznik škody v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu vynaložených nákladov na trovy obhajoby.
Navrhovateľ ušlý zisk za čas väzby preukazoval len predložením daňového priznania za rok 2003 a žiadne ďalšie dôkazy na jeho preukázanie nepredložil. Z navrhovateľom predloženého listinného dokladu - daňové priznanie za rok 2003 totiž nevyplýva aký príjem navrhovateľa by sa dal dôvodne očakávať v roku 2004 a v roku 2005, nakoľko väzba navrhovateľa trvala od 21.07.2004 do 26.07.2005. Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľ mal príjem aj v roku 2004 za obdobie pred vzatím do väzby a následne mohol mať príjem i v roku 2005 v období po prepustení z väzby. Navrhovateľ však túto skutočnosť nijako nepreukázal, nepreukázal aký príjem dosiahol za obdobie pred vzatím do väzby v roku 2004 a aký príjem dosiahol v roku 2005 po prepustení z väzby resp. z akých dôvodov mal príjem po prepustení z väzby zmarený resp. aký príjem vôbec dosiahol. Navrhovateľ nijakým spôsobom neodôvodnil ním uplatnený ušlý zisk, neuviedol v akom období nenastalo zväčšenie jeho majetku, ktoré bolo možné dôvodne očakávať a ktoré konkrétne skutočnosti na vznik ušlého zisku mali vplyv a z akých skutočností vyplýva, že by sa dal reálne očakávať ním uvedený zisk. Navrhovateľ nepreukázal vznik ušlého zisku a jeho uplatňovanú výšku. U fyzických osôb - podnikateľov je potrebné priemerovať príjmy s nákladmi na túto činnosť vynaloženými v období pred vznikom škody a to nie len údajmi z daňového priznania ale tiež vzhľadom k charakteru jednotlivých príjmov a výdajov podľa prvotných účtovných dokladov, údajov v peňažnom denníku a pod., pričom nepostačuje hypotetický ušlý zisk, ale vždy sa musí jednať o zisk, ktorý bolo možné reálne očakávať a konkrétnu výšku ušlého zisku je potrebné dokázať, pričom dôkazné bremeno viazne na poškodenom. Ušlý zisk spočíva v tom, že nenastalo zväčšenie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné, nebyť škodnej udalosti, dôvodne očakávať s ohľadom na predvídateľný sled vecí. Navrhovateľom uplatnená suma nepredstavuje bez ďalšieho ušlý zisk. Nie je možné vyčísliť ako ušlý zisk rozdiel medzi základom dane v roku 2003 a nevykázaním žiadneho príjmu v nasledujúcich rokoch pričom ani túto skutočnosť navrhovateľ nepreukázal, len to tvrdil, keď ušlý zisk je potrebné preukázať a vziať do úvahy i ďalšie relevantné okolnosti. Je zrejmé, že navrhovateľ počas výkonu väzby nemal príjem a nenastalo zväčšenie jeho majetku, ale zároveň nie je možné vyčísliť ušlý zisk tak ako ho vyčíslil navrhovateľ bez zohľadnenia ďalších relevantných skutočností. Navrhovateľ vo vzťahu k uplatnenej náhrade ušlého zisku neprodukoval žiadne tvrdenia, neuvádzal žiadne skutkové okolnosti a nenavrhol vykonanie dokazovania a obmedzil sa len na predloženie daňového priznania za

rok 2003. Pri vyčíslení ušlého zisku nie je možné vychádzať len z daňového priznania za rok pred vzatím do väzby, nakoľko z daňového priznania ako takého nevyplýva skutočná výška príjmov a nákladov podnikateľa ako základu na stanovenie resp. zistenie výšky ušlého zisku. Rozdiel medzi príjmom a výdavkami sa pre účely dane z príjmu stanovuje ako základ dane a nie ako priemerný zárobok, z ktorého by bolo možné vychádzať pri určení výšky náhrady. Daňové priznanie nie je samo o sebe dôkazom o skutočných príjmoch a výdavkoch v súvislosti s podnikateľskou činnosťou, ale je len jednou z okolností z ktorých je potrebné pri stanovení priemerného zisku pred vznikom škody (vzatím do väzby) vychádzať. Vzhľadom na uvedené, keď súd nemal za preukázané vznik ušlého zisku navrhovateľa a ani jeho výšku počas trvania väzby navrhovateľa, nárok navrhovateľa v tejto časti zamietol.

Vo vzťahu k uplatnenému nároku náhrady trov obhajoby súd prisvedčil odporcovi, že navrhovateľ vznik škody vo výške 3.319,39 eur nepreukázal, keď nepreukázal, že uhradil náklady obhajoby v uplatnenej výške. Navrhovateľ sám v priebehu konania uviedol, že túto sumu hradili jeho rodičia a brat v čase keď bol vo väzbe a on následne im to vrátil, ale túto skutočnosť nepreukázal. Zo záverečné vyúčtovania advokáta JUDr. Petra Múkeru vyplýva, že zmluvnú odmenu 3.319,39 eur vyúčtoval dňa 17.06.2013. Navrhovateľ bol v tomto smere nečinný a vznik škody nepreukázal a na vykonanie dokazovania v tejto súvislosti ani neodkázal. Súd nárok zamietol ako nedôvodný, nakoľko navrhovateľ v konaní nepreukázal, že mu v súvislosti s uplatnenou náhradou škody vo výške 3.319,39 eur škoda vznikla, keď nepredložil žiaden doklad preukazujúci, že právnemu zástupcovi trovy obhajoby uhradil. Škoda predstavuje ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Škoda navrhovateľovi mohla vzniknúť až zaplatením náhrady za poskytnuté úkony právnej služby, k čomu však zo strany navrhovateľa nedošlo resp. navrhovateľ nepreukázal, že by sa jeho majetok v súvislosti s vedením nezákonného trestného stíhania voči jeho osobe zmenšil o sumu nákladov na obhajobu celkom vo výške 3.319,39 eur. Vzhľadom na uvedené súd teda nárok navrhovateľa na náhradu škody titulom náhrady trov obhajoby v trestnom konaní zamietol.

Navrhovateľ si v konaní uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 16.885,- eur za vykonanú väzbu a trestné stíhanie v dĺžke 9 rokov. Nemajetkovú ujmu si navrhovateľ spolu v sume 16.885,- eur uplatnil bez špecifikácie sumy nemajetkovej ujmy za vykonanú väzbu a sumy nemajetkovej ujmy súvisiacej s trestným stíhaním. Navrhovateľ nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s trestným stíhaním odôvodnil všeobecne s tým, že trestné stíhanie samo o sebe je vážny zásah do života človeka v celom jeho spektre a má samo o sebe negatívny dopad na život človeka.
Navrhovateľom označené konanie - vzatie navrhovateľa do väzby v súvislosti s trestným konaním, ktoré sa proti nemu viedlo a ktoré bolo následne zastavené, možno považovať za konanie objektívne spôsobilé privodiť ujmu na právach navrhovateľa. V prejednávanom prípade došlo k porušeniu práva navrhovateľa s tým, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia -vzatia do väzby mu bola spôsobená nemajetková ujma. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dať do vzťahu mieru ujmy na hodnotách ľudskej osobnosti s konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takejto nemajetkovej ujmy, ktorá navrhovateľovi vznikla a aspoň týmto spôsobom prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu.
Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy v dôsledku vzatia navrhovateľa do väzby je nepochybné, že výkon väzby v dôsledku, ktorého sa navrhovateľ náhrady nemajetkovej ujmy domáhal, predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva aj ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život, zasahujú do súkromného života, do jeho cti a dobrej povesti a je spôsobilý okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného článkom 17 ods. 1 Ústavy SR, obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje článok 19 ods. 1 a 2 Ústavy SR. Výkonom väzby u navrhovateľa došlo k obmedzeniu jeho súkromného a rodinného života, k odčleneniu navrhovateľa od jeho najbližších a táto skutočnosť neodvratne zasiahla aj do jeho osobného a spoločenského života. Rozhodnutím o väzbe a trvaním samotnej väzby bol navrhovateľ obmedzovaný vo svojom pohybe, v kontakte s blízkymi osobami a známymi. V konaní bolo preukázané , že výkon väzby navrhovateľom trval od 21.07.2004 do 26.07.2005 t.j. 371 dní a teda je nepochybné, že navrhovateľ má nárok na odškodnenie nemateriálnej ujmy.
Vychádzajúc z vyššie uvedeného mal súd za to, že navrhovateľ preukázal zásah a nepriaznivý dopad v súvislosti s vykonanou väzbou v jeho osobnom, súkromnom a rodinnom živote a preto súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy za čas väzby vo výške 7.420,- eur (371 dní x 20 eur), keď pri stanovení výšky náhrady za jeden deň väzby súd vychádzal zo sumy 20,- eur. Náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20,00 eur za 1 deň pozbavenia osobnej slobody stanovil porovnaním s výškou v iných obdobných sporoch ako i v porovnaní, s výškou nemajetkovej ujmy, ktorá je poskytovaná

za každý deň odňatia slobody i v iných štátoch Európskej únie (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 2357/2010).
Vo vzťahu k nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku dĺžky trestného stíhania súd uvádza, že navrhovateľ v priebehu konania len vo všeobecnosti poukazoval na dĺžku trestného konania bez bližšieho zdôvodnenia či konkretizácie obdobia, v ktorom mali byť vytýkané prieťahy, nešpecifikoval obdobie kedy malo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany orgánov činných v trestnom konaní dôjsť. Súd v civilnom konaní nie je oprávnený preskúmavať postup orgánov činných v trestnom konaní z hľadiska účelnosti, rýchlosti a dôvodnosti vykonávaných úkonov (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 31.10.2005, sp. zn. 30 Cdo 57/2005, uznesenie Ústavného súdu Českej republiky z 2.2.2004, sp. zn. II. ÚS 299/03) a preto ani nemá oprávnenie vyjadrovať sa k hodnoteniu postupu orgánov činných v trestnom konaní z dôvodu, že tieto nekonali s dostatočným urýchlením, čím vznikli prípadne neodôvodnené prieťahy. Navrhovateľ v konaní nepreukázal, že práve táto okolnosť, t.j. existencia prieťahov v trestnom konaní mala za následok vznik nemajetkovej ujmy, že neprimeranú dĺžku trestného konania v jeho priebehu namietal, na prieťahy sa sťažoval resp. vykonával v tejto súvislosti iné potrebné aktivity.
Súd dodáva, že zákonným kritériom pre priznanie nemajetkovej ujmy je konštatovanie, že samotné konštatovanie tejto skutočnosti nie je dostatočným zadosťučinením pre poškodeného a zásah je takej intenzity, že poškodenému prináleží náhrada nemajetkovej ujmy, ktorej vznik musí preukázať poškodený teda navrhovateľ. Nemajetková ujma má byť určitou úhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby - navrhovateľa. Je podstatné v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby práve v súvislosti s vedením trestného stíhania. V prejednávanej veci však navrhovateľ neoznačil a nepreukázal existenciu následkov takej intenzity, ktorá by zakladala jeho právo na priznanie peňažnej náhrady takto vymedzenej nemajetkovej ujmy ako jej vyššieho stupňa, keď satisfakcia v peniazoch má byť znakom a prostriedkom nápravy. Súd vzhľadom k uvedenému nárok navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu v súvislosti s trestným stíhaním navrhovateľa zamietol.

K navrhovateľom uvádzaným zdravotným problémom v súvislosti s väzbou súd uvádza, že navrhovateľ nijakým spôsobom nepreukázal vznik zdravotných problémov v priamej príčinnej súvislosti s pobytom vo väzbe.
Vo vzťahu k medializácii trestnej veci v masovokomunikačných prostriedkoch mal súd za to, že navrhovateľ nepreukázal existenciu bezprostrednej a priamej príčinnej súvislosti s uplatnenou náhradou nemajetkovej ujmy keď z vykonaného dokazovania nevyplynulo a navrhovateľ to ani netvrdil, že by medializáciu jeho osoby v súvislosti s väzbou a trestným stíhaním spôsobil priamo odporca, pracovníci orgánov činných v trestnom konaní a že práve osoba navrhovateľa bola identifikovateľná z ním predložených novinových článkov.

Súd návrh navrhovateľa zamietol i v časti navrhovateľom uplatnených úrokov z omeškania v súvislosti s uplatnenou náhradou nemajetkovej ujmy, nakoľko povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba splnenia; až márnym uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 24. júna 1998, sp.zn. 1 Co 15/97 judikoval, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia a až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania.

Navrhovateľ sa domáhal zaplatenia ním uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v lehote 3 dní. Odporca žiadal v prípade úspechu navrhovateľa v konaní o určenie 30 dňovej lehoty na splnenie povinnosti s odôvodnením administratívno-časovej náročnosti úhrady a potrebou schvaľovacieho procesu úhrady u odporcu.
Podľa § 160 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu.
Súd na základe žiadosti odporcu uložil odporcovi dlhšiu lehotu na splnenie mu uloženej povinnosti a to lehotu 15 dní, keď lehotu 15 dní považoval súd za primeranú vzhľadom na žiadosť odporcu.

Súd podľa § 120 ods. 1, 4 Občianskeho súdneho poriadku poučil účastníkov konania o povinnosti predložiť a označiť potrebné dôkazy, ktoré v konaní žiadajú vykonať, a to písomne v predvolaní na prvé pojednávanie vo veci.

Súd skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním zhodnotil v rozsahu potrebnom pre posúdenie rozhodujúcich skutočností vzťahujúcich sa k podstate veci a vzhľadom na charakter sporového konania uzavrel, že nie je opodstatnené výnimočne nariaďovať ďalšie dokazovanie nad rozsah dôkaznej aktivity účastníkov konania, keďže skutkový stav, na základe ktorého súd rozhoduje v sporovom konaní, ovládanom zásadou kontradiktórnosti, má byť výsledkom dôkaznej aktivity a snahy účastníkov konania, ktorí majú hlavnú zodpovednosť za zistenie skutkového stavu a preukázanie svojich tvrdení a aktivita súdu v rámci dokazovania sa obmedzuje na rozhodovanie, ktoré z označených dôkazov účastníkmi konania vykoná. Súd ďalšie dokazovanie nad rámec dôkazných návrhov účastníkov nevykonal, nakoľko skutkový stav považoval za dostatočný pre rozhodnutie vo veci samej a existencia ďalších dôkazov v konaní nevyplynula najavo.

Na základe uvedených skutkových zistení a právnych záverov súd dovodil, že navrhovateľovi prináleží v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu škody náhrada nemajetkovej ujmy za vykonanú väzbu vo výške 7.420,- eur a v prevyšujúcej časti súd návrh zamietol.

Podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Súd o trovách konania v súvislosti s nárokom navrhovateľa na náhradu majetkovej škody rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku keď navrhovateľ sa v konaní domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 87.044,41 eur a po čiastočnom späťvzatí návrhu vo výške 5.552,68 eur. Súd konanie v časti uplatneného nároku na náhradu majetkovej škody zastavil bez zavinenia odporcu, keď navrhovateľ vzal návrh v časti nároku 81.491,73 eur späť, pričom dôvodom späťvzatia nebolo správanie odporcu a preto keďže nejde o prípad podľa § 146 ods. 2 veta druhá Občianskeho súdneho poriadku z procesného hľadiska zásadne platí, že zastavenie konania zavinil navrhovateľ a teda je povinný nahradiť trovy konania v súvislosti so zastavením konania odporcovi. V zostávajúcej časti nároku navrhovateľa na náhradu majetkovej škody súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. Sumarizáciou uvedeného je zrejmé, že v časti nároku navrhovateľa na náhradu majetkovej škody bol celkovo úspešný odporca a mal by nárok na náhradu trov konania. Súd však odporcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko odporca si náhradu trov konania neuplatnil.

O trovách konania v súvislosti s nárokom navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, keď rozhodnutie o výške náhrady nemajetkovej ujmy záviselo od úvahy súdu a priznal navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia pričom pri ich vyčíslení vychádzal s priznanej sumy titulom náhrady nemajetkovej ujmy t.j. zo sumy 7.420,- eur (§ 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).
Súd priznal navrhovateľovi len náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.759,- eur, keď náhradu trov konania si navrhovateľ nevyčíslil a z obsahu spisu nevyplýva, že mu trovy konania vznikli.

Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z
- 6 úkonov právnej služby á 237,34 eur účtované zo substrátu 7.420,- eur podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písmeno a, c, d Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (spolu 1.424,04 eur)
• prevzatie veci a príprava právneho zastúpenia zo dňa 08.01.2014
• porada s navrhovateľom pred pojednávaním dňa 09.11.2015
• účasť na pojednávaní dňa 09.11.2015 v trvaní od 10.00 hod do 12.15 hod. = 2 úkony
• písomné vyjadrenie vo veci samej zo dňa 18.12.2015 doručené súdu dňa 22.12.2015
• účasť na pojednávaní dňa 21.01.2016
- paušálnej sumy náhrad a výdavkov (spolu 41,79 eur)
1 x v roku 2014 á 8,04 eur
3 x v roku 2015 á 8,39 eur
1 x v roku 2016 á 8,58 eur

Tarifná odmena advokáta bola s poukazom na ustanovenie § 18 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. zvýšená o daň z pridanej hodnoty vo výške 20% (1.465,83 eur + 293,17 eur).

Súd pri vyčíslení trov právneho zastúpenia navrhovateľa vychádzal z ich písomného vyčíslenia právnym zástupcom navrhovateľa, ktorý vyčíslil trovy právneho zastúpenia spolu na sumu 2.795,49 eur za 10 úkonov právnej služby (9 úkonov á 237,34 eur a 1 úkon á 118,67 eur.
Súd nepriznal právnemu zástupcovi navrhovateľa ním uplatnenú náhradu trov právneho zastúpenia v uplatnenej výške, keď nepriznal náhradu za 4 uplatnené úkony právnej služby a to za
- žiadosť o predloženie záverečného vyúčtovania právneho zastúpenia od JUDr. Petra Múkeru dňa 13.02.2014, nakoľko nešlo o podanie týkajúcej sa veci samej v zmysle § 13a ods. 1 písmeno c) Vyhlášky č. 655/2004 Z.z.
- žiadosť o predbežné prerokovanie návrhu protistrane zo dňa 06.06.2014, nakoľko zákon č. 514/2003 Z.z. neumožňuje v rámci náhrady trov konania uplatniť náhradu za predbežné prerokovanie nároku, keď podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom,
- odvolanie zo dňa 28.04.2015 voči uzneseniu o zastavení konania č.k. 16C/219/2014-129 zo dňa 15.04.2015, nakoľko odvolanie navrhovateľa smerovalo voči uzneseniu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku navrhovateľom, keď lehota na jeho zaplatenie márne uplynula dňa 30.03.3015 a navrhovateľ zaplatil súdny poplatok až v priebehu plynutia lehoty na podanie odvolania dňa 29.04.2015,
- žiadosť o sprístupnenie zdravotnej dokumentácie adresované ÚVTOS zo dňa 09.11.2015, nakoľko nešlo o podanie týkajúcej sa veci samej v zmysle § 13a ods. 1 písmeno c) Vyhlášky č. 655/2004 Z.z.

Súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi prisúdenú náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.759,- eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa podľa § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I, písomne v dvoch vyhotoveniach.
V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.
Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.
Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia, alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona